Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

4. oktober 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde på det civilretlige område – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 1, stk. 1 – anvendelsesområde –det civil- og handelsretlige område – begreb – procedure, der træder i stedet for indhentelse af den sagsøgtes samtykke, med henblik på ophævelse af den retslige deponering af en genstand, der er beslaglagt af de retshåndhævende myndigheder – artikel 8, nr. 2) – anmodning om intervention – begrebet »tredjemand««

I sag C-494/23 [Mahá] [i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Nejvyšší soud (øverste domstol, Den Tjekkiske Republik) ved afgørelse af 7. juni 2023, indgået til Domstolen den 3. august 2023, i sagen

QE,

IJ

mod

DP,

EB,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Biltgen (refererende dommer), og dommerne N. Wahl og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: tjekkisk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og J. Simon, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved S. Noë og K. Walkerová, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 1, og artikel 8, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side QE og IJ, som er bosiddende i Tjekkiet, og på den anden side DP og EB, som er bosiddende i Frankrig, vedrørende ophævelse af den retslige deponering af et motorkøretøj, som QE og IJ har købt.

Retsforskrifter

EU-retten

Bruxelleskonventionen

3 Afsnit I i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17, herefter »Bruxelleskonventionen«) fastsætter:

»Denne konvention finder anvendelse på borgerlige sager, herunder handelssager, uanset domsmyndighedens art [...]«

Forordning (EF) nr. 44/2001

4 Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1), som var i kraft indtil den 9. januar 2015 og blev ophævet ved forordning nr. 1215/2012, fastsatte:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.«

Forordning nr. 1215/2012

5 Tiende betragtning til forordning nr. 1215/2012 har følgende ordlyd:

»Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte alle de vigtigste spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede spørgsmål [...]«

6 Denne forordnings artikel 1, stk. 1, fastsætter følgende:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).«

7 Forordningens artikel 8 bestemmer:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

[...]

2) når der er tale om en sag om opfyldelse af en garantiforpligtelse eller andre krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag

[...]«

8 Denne forordnings artikel 26, stk. 1, har følgende ordlyd:

»For så vidt en ret i en medlemsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. [...]«

Tjekkisk ret

Lov nr. 141/1961 om strafferetspleje (strafferetsplejeloven)

9 Artikel 80, stk. 1 og 3, i zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (lov nr. 141/1961 om strafferetspleje (strafferetsplejeloven)) bestemmer:

»(1) Hvis den genstand, der er blevet indleveret eller fjernet, ikke længere er nødvendig for den videre sagsbehandling, og hvis konfiskation eller beslaglæggelse ikke er mulig, returneres genstanden til den person, som har indleveret den, eller til den person, som fik den frataget. Hvis en anden person gør krav på genstanden, skal genstanden udleveres til den person, der utvivlsomt har ret til genstanden. I tvivlstilfælde deponeres genstanden, og den person, der gør krav på genstanden, henvises til at gøre krav på genstanden ved at indlede en civil retssag. [...]

[...]

(3) Afgørelsen, der er omhandlet [i stk. 1], træffes af afdelingsformanden eller inden for rammerne af en efterforskning af anklagemyndigheden eller de retshåndhævende myndigheder. [...]«

Lov nr. 99/1963 om civil retspleje

10 Artikel 88, litra d), i zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (lov nr. 99/1963 om civil retspleje) fastsætter:

»I stedet for de ordinære domstole har [...] den domstol, for hvilken proceduren om deponering verserer, kompetence til at behandle tvisten, hvis den vedrører en afgørelse, der indebærer, at den part, der har modsat sig udlevering af den deponerede genstand til den begærende part, skal give sit samtykke hertil.«

Lov nr. 292/2013 om særlige retslige procedurer

11 Afsnit IV, del 1, i zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (lov nr. 292/013 om særlige retslige procedurer) har overskriften »Procedurer om deponering«. Dette afsnit indeholder bl.a. denne lovs artikel 298 og 299.

12 Denne lovs artikel 298, stk. 1, med overskriften »Udlevering af en genstand, der er undergivet retslig deponering«, fastsætter:

»Retten udleverer den deponerede genstand til den berettigede på dennes anmodning. Hvis genstanden er blevet deponeret af den grund, at en anden end den berettigede gør krav på udlevering af den deponerede genstand, eller som følge af, at en anden person, hvis samtykke er nødvendigt, ikke samtykker til udleveringen til fordel for den person, for hvem udleveringen er bevilget, er samtykke fra alle parter og den person, som har anfægtet udleveringen, og som dermed har givet anledning til deponeringen, nødvendigt for at udlevere genstanden fra deponering. [...]«

13 Samme lovs artikel 299 med overskriften »Substitution af samtykke til udlevering af deponerede genstande« bestemmer:

»1) Hvis samtykke til udlevering af genstanden fra deponering er blevet nægtet, kan det erstattes af en endelig dom, hvorefter den, der har gjort indsigelse mod udleveringen, skal samtykke til udlevering af genstanden fra deponering til den begærende part.

2) I sager, der vedrører samtykke efter stk. 1, er den ret, for hvilken sagen om deponering føres, kompetent.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 Den 19. august 2017 købte QE og IJ, som begge er bosiddende i Tjekkiet, et motorkøretøj i Tyskland for et beløb på 13 000 EUR. Den 12. september 2017 blev køretøjet indbragt af det tjekkiske politi med den begrundelse, at køretøjet var involveret i et tyveri begået i Frankrig. Køretøjet blev herefter ikke udleveret til QE og IJ, men blev undergivet retslig deponering hos Okresní soud v Českých Budějovicích (kredsdomstolen i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik), idet DP og EB, der er bosiddende i Frankrig, under en tidligere sag ligeledes havde gjort krav på køretøjet.

15 QE og IJ indgav en anmodning til denne domstol om at udlevere køretøjet fra deponering. Da tjekkisk ret i et sådant tilfælde kræver samtykke fra alle de berørte personer, indgav QE og IJ ligeledes en anmodning om, at den nævnte domstol skulle vedtage en afgørelse, der kunne træde i stedet for DP og EB's samtykke til denne udlevering. Denne anmodning blev meddelt DP og EB, som ikke fremsatte bemærkninger inden for den fastsatte frist.

16 Den ret, som behandlede sagen, erklærede i sin egenskab af ret i første instans, at den ikke havde international kompetence til at påkende anmodningen om at erstatte samtykket, idet den i det væsentlige fandt, at denne kompetence kun kunne fastslås på grundlag af artikel 26, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012, men at DP og EB i deres egenskab af sagsøgte ikke havde givet møde for retten.

17 Krajský soud v Českých Budějovicích (den regionale ret i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik), for hvilken QE og IJ iværksatte appel, stadfæstede ved kendelse af 5. november 2021 førsteinstansrettens afgørelse.

18 QE og IJ har iværksat kassationsappel til prøvelse af denne afgørelse ved Nejvyšší soud (øverste domstol, Den Tjekkiske Republik), som er den forelæggende ret, og har gjort gældende, at den procedure, der træder i stedet for indhentelse af samtykke, er en særlig procedure, der ikke udspringer af et materielt retsforhold mellem parterne, således at bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse.

19 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at visse betragtninger gør det muligt at konkludere, at den procedure, der træder i stedet for indhentelsen af et samtykke til, at en deponering ophæves, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 og følgelig af denne forordnings materielle anvendelsesområde. Formålet med deponeringen er således inden for rammerne af et civilt søgsmål at fjerne enhver tvivl om, hvilken af de berørte personer genstanden kan udleveres til i medfør af en ejendomsrettighed eller en anden rettighed. Desuden er denne procedure, der er af kontradiktorisk karakter, underlagt civilprocesretlige regler, nærmere bestemt reglerne om særlige retslige procedurer.

20 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at det er tvivlsomt, om forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse på grund af den omhandlede sags accessoriske karakter. På trods af den omstændighed, at deponeringsproceduren og den procedure, der træder i stedet for indhentelsen af et samtykke til, at en deponering ophæves, er to forskellige procedurer, er den sidstnævnte procedures eksistens nemlig i høj grad afhængig af deponeringsproceduren.

21 Efter at have bemærket, at de tjekkiske retters kompetence til at påkende en deponeringsprocedure er baseret på de retshåndhævende myndigheders udøvelse af myndighedsbeføjelser, har den forelæggende ret draget en parallel til dom af 18. september 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), hvori Domstolen fastslog, at et søgsmål med påstand om, at det fastslås, at der foreligger en fordring med henblik på registrering heraf i forbindelse med en insolvensbehandling, følger direkte af en insolvensbehandling, har snæver forbindelse hermed og udspringer af lovgivningen om insolvensbehandling.

22 Den forelæggende ret har i øvrigt fremhævet, at hvis det anerkendtes, at den internationale kompetence vedrørende procedurer, der træder i stedet for indhentelsen af et samtykke til, at en deponering ophæves, skal fastsættes i henhold til de kompetenceregler, som fremgår af forordning

nr. 1215/2012, kunne parterne i deponeringsproceduren tilskyndes til at udvise strategisk adfærd i den forstand, at visse parter i sagen ville forholde sig passive og afvente at blive sagsøgt ved retten på det sted, hvor de har bopæl, i henhold til den generelle regel i forordningens artikel 4.

23 Den forelæggende rets tvivl vedrører ligeledes fortolkningen af artikel 8, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 om de kompetenceregler, der finder anvendelse i tilfælde af en anmodning om intervention, navnlig på grund af, at der i flere sprogversioner af denne bestemmelse henvises til begrebet »tredjemand« og »procedurer, der involverer tredjemand«.

24 Såfremt spørgsmålet om, hvorvidt en procedure, der træder i stedet for indhentelsen af et samtykke til, at en deponering ophæves, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012, besvares bekræftende, ønsker den forelæggende ret således oplyst, om artikel 8, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 kan fortolkes således, at den finder anvendelse på en sådan procedure.

25 På denne baggrund har Nejvyšší soud (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 1, stk. 1, i [forordning nr. 1215/2015] fortolkes således, at en [procedure, der træder i stedet for indhentelsen af den] sagsøgtes samtykke med henblik på udlevering af en genstand[, der er deponeret hos en domstol] – hvilket er [en særskilt procedure i forhold til den procedure om retslig deponering], der er blevet iværksat [som følge af, at den genstand, som de retshåndhævende myndigheder har beslaglagt, er blevet deponeret ved denne domstol] – falder ind under begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i den nævnte bestemmelse?

2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 8, nr. 2[)], i [forordning nr. 1215/2015] [da] fortolkes således, at et søgsmål[, der har til formål at erstatte indhentelsen af et] samtykke med henblik på udlevering af en genstand[, der er deponeret hos en domstol], [og som] er anlagt af en af parterne i sagen om prøvelse af [den retslige deponering] af pågældende genstand mod en anden part i den sag, udgør et søgsmål som omhandlet i nævnte bestemmelse?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

26 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter et søgsmål, der har til formål at erstatte den sagsøgtes samtykke i forbindelse med en anmodning om ophævelse af deponeringen af en genstand, når dette søgsmål er en særskilt procedure i forhold til i proceduren om deponering af den genstand, som de retshåndhævende myndigheder har beslaglagt.

27 Det bemærkes indledningsvis, at for så vidt som forordning nr. 1215/2012 ophæver og erstatter forordning nr. 44/2001, der selv erstattede Bruxelleskonventionen, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af disse sidstnævnte retlige instrumenters bestemmelser ligeledes for

forordning nr. 1215/2012, når disse bestemmelser kan »sidestilles« med hinanden (dom af 30.6.2022, Allianz Elementar Versicherung, C-652/20, EU:C:2022:514, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

28 Dette er tilfældet med artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012, hvorefter denne forordning »finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art […]«, for så vidt som denne bestemmelse svarer til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 og artikel 1, stk. 1, i Bruxelleskonventionen.

29 Det følger af fast retspraksis, at begrebet »det civil- og handelsretlige område« ikke – med henblik på i videst muligt omfang at sikre, at medlemsstaterne og de berørte personer har samme og ensartede rettigheder og forpligtelser i henhold til forordning nr. 1215/2012 – skal fortolkes som en ren henvisning til den ene eller den anden af de berørte staters nationale ret. Dette begreb skal anses for at være et selvstændigt begreb, som skal fortolkes under hensyn dels til denne forordnings mål og opbygning, dels til de almindelige principper, der kan udledes af de nationale retsordener under ét (jf. i denne retning dom af 7.5.2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.7.2020, Movic m.fl., C-73/19, EU:C:2020:568, præmis 33).

30 I denne henseende fremgår det af Domstolens praksis, at selv om visse tvister mellem en offentlig myndighed og en privatperson kan henhøre under anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012, når søgsmålet vedrører handlinger, der er udført jure gestionis, forholder det sig anderledes, når den offentlige myndighed udøver offentligretlige beføjelser (jf. i denne retning dom af 6.10.2021, TOTO og Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.12.2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2020:1032, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

31 Hvis en af parterne i tvisten udøver offentligretlige beføjelser, fordi denne part udøver beføjelser, som er særligt vidtgående i forhold til de almindelige retsregler, der finder anvendelse i forholdet mellem privatpersoner, er en sådan tvist således udelukket fra det »civil- og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 (dom af 6.10.2021, TOTO og Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.12.2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2020:1032, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

32 For at fastslå, om et område er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 og følgelig af anvendelsesområdet for denne forordning, er det nødvendigt at afgøre, hvilket retsforhold der består mellem parterne i tvisten, og genstanden for denne tvist, eller alternativt at undersøge, på hvilket grundlag og efter hvilke nærmere regler søgsmålet er iværksat (dom af 6.10.2021, TOTO og Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.12.2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2020:1032, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

33 Selv om det er den forelæggende ret, der skal foretage denne bedømmelse, bør Domstolen imidlertid – i lyset af de indlæg, der er afgivet for den – foretage visse præciseringer vedrørende de omstændigheder, der kan tages i betragtning.

34 Domstolen har således allerede fastslået, at begrebet »det civil- og handelsretlige område« omfatter en tvist mellem to virksomheder i en sag om ophævelse af en arrest vedrørende levering af brændstof til brug for en militæroperation, eftersom den omstændighed, at visse aktiviteter har

et offentligt formål, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at kvalificere disse aktiviteter som værende udført jure imperii (dom af 3.9.2020, Supreme Site Services m.fl., C-186/19, EU:C:2020:638, præmis 65 og 66). Domstolen var imidlertid af den opfattelse, at dette ikke er tilfældet for så vidt angår en påstand om at få tillagt kompetence til at konstatere fremtidige overtrædelser ved en almindelig rapport udfærdiget af en tjenestemand ved den pågældende offentlige myndighed, idet denne påstand reelt vedrører beføjelser, som er særligt vidtgående i forhold til de almindelige retsregler, som finder anvendelse i forholdet mellem privatpersoner (dom af 22.12.2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

35 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at det søgsmål, der har til formål at erstatte indhentelsen af et samtykke til, at en retslig deponering ophæves, udgør en procedure, som gør det muligt at lade en retsafgørelse træde i stedet for sagsøgtes manglende accept af anmodningen om at ophæve deponeringen, med henblik på at fastslå, hvem den retslige myndighed skal udlevere den deponerede genstand til.

36 Som den forelæggende ret har præciseret, udgør dette søgsmål, der er baseret på den beslaglæggelsesprocedure, som de retshåndhævende myndigheder har iværksat, og på deponeringen af den omhandlede genstand hos en domstol, en nødvendig forudsætning for, at den retslige deponering kan ophæves og genstanden udleveres.

37 Det følger heraf, at den procedure, der har til formål at træde i stedet for indhentelsen af et samtykke, både henset til dens genstand og dens grundlag, er uløseligt forbundet med de retshåndhævende myndigheders beslaglæggelse af den omhandlede genstand og den efterfølgende retslige deponering, således at den ikke kan undersøges uden hensyn til disse procedurer.

38 Beslaglæggelsen af en genstand i forbindelse med en straffesag og den efterfølgende retslige deponering heraf er imidlertid et karakteristisk udtryk for udøvelse af offentlig myndighed, navnlig for så vidt som beslutningen herom træffes ensidigt af de retshåndhævende myndigheder og er bindende for tvistens parter.

39 En tvist af denne art udspringer nemlig af udøvelse af offentlig myndighed af en af parterne i tvisten som følge af denne parts udøvelse af beføjelser, som er særligt vidtgående i forhold til de almindelige retsregler, der finder anvendelse i forholdet mellem privatpersoner (jf. i denne retning dom af 15.2.2007, Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, præmis 34).

40 Det følger heraf, at et søgsmål, der har til formål at erstatte indhentelsen af et samtykke, for så vidt som det udgør en særskilt procedure i forhold til den retslige deponering af den genstand, som de retshåndhævende myndigheder har beslaglagt, og som går forud for ophævelsen af denne deponering, ligeledes skal anses for at udgøre udøvelse af offentlig myndighed.

41 Domstolen har i den forbindelse allerede fastslået, at hvis en sag på grund af sin genstand er undtaget fra anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012, kan det ikke tjene som begrundelse for at anvende forordningen, at der foreligger et præjudicielt retsspørgsmål – uanset hvad spørgsmålet går ud på – som retten skal tage stilling til for at kunne afgøre sagen (jf. i denne retning dom af 25.7.1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, præmis 26).

42 Det ville i øvrigt være i strid med retssikkerhedsprincippet, som er et af formålene med forordning nr. 1215/2012, at anvendeligheden af denne forordning kan afhænge af, om der foreligger et præjudicielt retsspørgsmål (jf. i denne retning dom af 13.5.2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, EU:C:2003:282, præmis 42).

43 En sådan fortolkning kan heller ikke drages i tvivl af den omstændighed, at denne forudgående procedure finder sted mellem private uden de retshåndhævende myndigheders deltagelse, at proceduren er kontradiktorisk, og at fremgangsmåden er undergivet regler for den civile retspleje.

44 Den omstændighed, at den, der anmoder om ophævelse af en retslig deponering, handler på grundlag af et søgsmål, der udspringer af offentlig myndighedsudøvelse, er nemlig tilstrækkelig til, at denne procedure, uanset arten af de processuelle regler, der følges, anses for at være udelukket fra anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012. Den omstændighed, at den sag, der anlægges ved den forelæggende ret, fremstilles som havende civilretlig karakter, idet den har til formål at fastslå, hvem den genstand, der er blevet beslaglagt og deponeret hos en domstol, skal udleveres til, er derfor uden betydning (jf. i denne retning dom af 15.2.2007, Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

45 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelse ikke omfatter et søgsmål, der har til formål at erstatte den sagsøgtes samtykke i forbindelse med en anmodning om ophævelse af deponeringen af en genstand, når dette søgsmål er en særskilt procedure i forhold til proceduren om deponering af den genstand, som de retshåndhævende myndigheder har beslaglagt.

Det andet spørgsmål

46 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

47 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

skal fortolkes således, at

begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelse ikke omfatter et søgsmål, der har til formål at erstatte den sagsøgtes samtykke i forbindelse med en anmodning om ophævelse af deponeringen af en genstand, når dette søgsmål er en særskilt procedure i forhold til proceduren om deponering af den genstand, som de retshåndhævende myndigheder har beslaglagt.

Underskrifter